

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਪੀਡੀ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ.ਜੇ.

ਮਹਾਰਾਜਾ ਸਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ,
ਮਾਲਵਿੰਦਰ ਬਹਾਦਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ,-ਜਵਾਬਦਾਰ।

1961 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 39.

ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XIII) S. 32-FF ਅਤੇ 32-K-ਤਬਾਦਲਾ' ਅਤੇ 'ਨਿਪਟਾਰਾ'- ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦਾ ਅਰਥ- ਕੀ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸੁਭਾਅ' ਬਣਦਾ ਹੈ- ਬਗੀਚਿਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ, - ਕੀ ਬਗੀਚਿਆਂ ਆਦਿ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ-S. 32-ਐਮ-ਸਕੋਪ ਦਾ-ਕੀ S. 32-ਕੇ-ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਹੈ-ਆਰਟੀਕਲ 362-ਇੱਕ ਨੇਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਰੰਟੀ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ- ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਹੱਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ 'ਤਬਾਦਲਾ' ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ 'ਨਿਪਟਾਰਾ' ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤਿਆਗ, ਵੰਡ ਜਾਂ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਜਾਂ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੈਲਾਅ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਬਾਦਲਾ' ਜਾਂ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹੋਰ ਸੁਭਾਅ'। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹੋਰ ਸੁਭਾਅ' ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ 'ਸੁਭਾਅ', ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਜਾਂ ਵੰਡਣ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਇੱਕ 'ਸੁਭਾਅ' ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਭਾਅ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਨਿਪਟਾਰਾ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਦੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਨਿਪਟ' ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੀਲਿੰਗ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਗਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ, ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਫਾਰਮਾਂ, ਆਦਿ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। , ਯਾਨੀ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟਰਮੀਨਸ ਐਂਡ ਕਿਊਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਤੱਤ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਕੀਮਤੀ

ਅਧਿਕਾਰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਵੀਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਛੋਟਾਂ ਲਈ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1)(vi) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32 ਵਿੱਚ -ਬੀ. ਗੈਰ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਲਈ ਕੋਈ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੂਮੀ-ਮਾਲਕ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਬਾਗਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਰੂਣ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਮੌਜੂਦਾ ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਗਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਨਿਵੇਸ਼।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੱਕ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਚੁਣੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ, ਭਾਵ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸੰਸਾਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-M ਧਾਰਾ 32-K ਵਿੱਚ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-M ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 362 ਕਿਸੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗਾਰੰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਾਰੰਟੀ ਜਾਂ ਭਰੋਸਾ ਅਜਿਹੀ ਗਾਰੰਟੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਉਚਿਤ ਸੰਦਰਭ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਲਈ ਦੁਕਵੀਂ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ। ਇਹ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਹੀ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਕਸਰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਨੇਮ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਾਰੰਟੀ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ ਵਾਂਗ ਉਸ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਮੂਲ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ' ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। . ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪਾਠ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ

ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਨਾਲ ਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਣਇੱਛਤ ਤੰਗੀ ਜਾਂ ਬੇਤੁਕੀਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਦਾ ਦਫਤਰ ਅਜਿਹਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ, ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਚੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੁਆਰਾ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, "ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਸਰਕਟ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ, ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਇਹ ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਹੈ"।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਰਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸ਼ੁੱਧ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਕੋਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, "ਸਾਰੇ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਦਫਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ, ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੂਖਮ ਖੋਜਾਂ ਅਤੇ ਚੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੋ. ਨਿਜੀ ਕੋਮੇਡੋ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਪ੍ਰੋ ਬੋਨੋ ਪਬਲਿਕੋ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਉਪਚਾਰ ਲਈ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ"। ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਿਯਤ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਯੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ 27 ਮਾਰਚ, 1962 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਪੀ.ਡੀ.ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ 9 ਨਵੰਬਰ 1962 ਨੂੰ ਸ.

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਦੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਐਚ ਐਲ ਸਿੱਬਲ ਅਤੇ ਬੀ ਆਰ ਅਗਰਵਾਲ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਸ.ਦੋਆਬੀਆ, ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਏ.ਐਮ ਸੂਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟਸ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.-ਮੇਰੇ 27 ਮਾਰਚ, ਟੈਲੀਫੋਨ 1962 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਕੇਸ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸੇਧ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਪੱਟੀ ਅਨੁਬੰਧ 'ਏ')। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1955 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13) f4 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਐਕਟ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਜੇ. ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ. ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਅਚਨਚੇਤ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਿਸਫੋਟਕ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੀਹਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨਾ ਸਿਰਫ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਬਿੱਲ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤੀ ਸੁਧਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 4-ਏ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਏ ਤੋਂ 32-ਐਨ ਨੂੰ 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਐਨ ਐਨ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੈਪਟਰ 4-ਬੀ ਜੋ ਕਿ 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਪੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਰਤਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਲਾਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਬਿਆਨ, ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਲਾਹ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਜੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32-ਜੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ, ਢਾਂਚੇ, ਟਿਊਬਵੈੱਲ ਜਾਂ ਫਸਲ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਰੈਜ਼ਿਊਮੇ ਦੇਣਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ। ਅਲਾਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਗਿਆਯੋਗ ਸੀਮਾ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 4, ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਤੋਂ, ਸਮਝੌਤਾ, ਬੰਦੋਬਸਤ, ਗ੍ਰਾਂਟ, ਸਨਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਸਾਧਨ, ਸਮਝੌਤੇ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਸੰਗਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 5 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਚੁਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁੱਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਕੇ ਨਿੱਜੀ ਖੇਤੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਭੂਮੀ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਐਕਟ 8) ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ (ਵਿਡੀਓ ਸੈਕਸ਼ਨ 6)।

ਅਧਿਆਇ 3 ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ 4 ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਚੈਪਟਰ 4-ਏ ਨੂੰ 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਹੱਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਟਰਨ ਭਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਰਿਟਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ 30 ਅਗਸਤ, 1958 ਹੈ। ਰਿਟਰਨ ਫਾਈਲ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀਬੀ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਟਵਾਰ ਸਰਕਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਦਸ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਸੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਏਜੰਸੀ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕੁੱਲ ਰਕਬੇ ਅਤੇ ਖਾਸ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਡਰਾਫਟ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਛੋਟ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਛੱਤ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਵੀ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਮੰਗ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੀਲਿੰਗ ਤੋਂ ਛੋਟ ਬਾਰੇ ਧਾਰਾ 32-ਪੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯੁਕਤ ਪੈਪਸੂ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਰਾਫਟ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਕੁਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਛੋਟ ਬਾਰੇ ਪੈਪਸੂ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਤਿਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਈ, ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ, ਵਿਆਜ, ਆਦਿ, ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਬੋਝ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਵਿਅਕਤੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਐਫ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਿਯਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਐਫਐਫ ਦੇ ਤਹਿਤ, 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਇਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਹੁਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ.. ਇੱਕ 'ਤਬਾਦਲਾ' ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਹੈ। , ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ. ਇੱਕ 'ਸੁਭਾਅ' ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ, ਵੰਡਣਾ ਜਾਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ

ਚੁਣਨ ਜਾਂ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੈਲਾਅ ਦੁਆਰਾ 'ਤਬਾਦਲਾ' ਜਾਂ 'ਹੋਰ' ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ।'

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਜੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32-H ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਕਦ ਜਾਂ ਬਾਂਡ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-J ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-E ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-

"32-K. ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ।-

(1) ਧਾਰਾ 32-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ-

(i) ਬਗੀਚੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਖੇਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ;

(ii) ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੋਅਰੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ;

(iii) ਖੰਡ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਗਨੋ ਦੇ ਫਾਰਮ;

(iv) ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਫਾਰਮ ਜੋ ਕੰਪੈਕਟ ਬਲਾਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਈ ਢਾਂਚਾਗਤ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਨਾਲ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ;

(v) ਸਹਿਕਾਰੀ ਖੇਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ; ਬਸ਼ਰਤੋਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ

(vi) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਗ ਲਗਾਏਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ 10 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਖੇਤਰ।

(2) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੇ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇੱਕ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਬਾਗ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਤਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਧਾਰਾ (iv) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਾਗ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। -ਸੈਕਸ਼ਨ (1), ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ, ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ, ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦਾ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-L ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਭਵਿੱਖੀ ਗ੍ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-M ਵਿਰਾਸਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 52 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਨਿਯਮ, 1958, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 126-LR-57/1611, ਮਿਤੀ 21 ਮਾਰਚ, ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। 1958

ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਕੰਪੈਕਟ ਖੇਤਰਾਂ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੋਅਰੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਪਾਲਣ ਜਾਂ ਗੰਨਾ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਬਾਗਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਖਾਸ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਛੱਤ ਤੋਂ ਖੰਡ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੇਤ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਘ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(i)(ii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡੋਅਰੀ ਫਾਰਮ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਰਕਮ ਖਰਚ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। 2.00 ਲੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ 30 ਅਗਸਤ, 1958 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਲਈ ਖੇਤਰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਜਨਨ ਅਤੇ ਡੋਅਰੀ. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਤਹਿਤ ਰਿਟਰਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਡੋਅਰੀ ਫਾਰਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡੋਅਰੀ ਫਾਰਮ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਰ ਪੀ ਦੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਪਸ਼ੂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1959 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1960 ਵਿੱਚ।

ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਟੇਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਕਵਾਂ ਡੋਅਰੀ ਫਾਰਮ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਡੋਅਰੀ ਫਾਰਮ ਦਸੰਬਰ, 1958 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਰਚ, 1960 ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡੋਅਰੀ ਫਾਰਮ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। 1955 ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਛੋਟ ਤਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਧਿਆਏ 4-ਏ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਛੋਟ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਲਈ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(i)(ii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਲਾਹ ਭੇਜੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਬਿਆਨ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਉਤਪਤੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵਿਉਤਪੱਤੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹੋਰ ਸੁਭਾਅ' ਵਾਕੰਸ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। 'ਡਿਸਪੋਜ਼ੀਸ਼ਨ' ਸ਼ਬਦ ਲਾਤੀਨੀ ਸ਼ਬਦ ਡਿਸ-ਪੋਨੇਰੇ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਗੇਤਰ 'ਡਿਸ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਦੂਰ ਜਾਂ ਪਾਸੇ' ਅਤੇ 'ਪੋਨੇਰੇ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਥਾਣਾ'। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਭਾਅ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਵਿਵਹਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪੂਰਵ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ 'ਸੁਭਾਅ' ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਗਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ, ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਫਾਰਮਾਂ, ਆਦਿ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਧਿਆਏ 4-ਏ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਯਾਨੀ ਕਿ, 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956, ਜਾਂ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਬਗੀਚਿਆਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸਲ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਵੀ

ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਏ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਅਪਵਾਦ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਛੋਟ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੇਅਰੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਗੁੱਝਿਆ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਹ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਗੁਣਵੱਤਾ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੇਅਰੀ ਆਦਿ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸੀਮਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਸੀ। ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਲਕ ਦਾ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 32-ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਨਿਵੇਸ਼, ਛੋਟ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਕੇ ਐਕਟ ਦੇ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਮਕਸਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵੰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾ ਕੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਵੇਸਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32-K ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਅੰਤਰਾਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਾਲ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਗ ਜਾਂ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਲਚਕਤਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਤੱਤ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੁਇਟੀ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਗੀਚਿਆਂ, ਖੇਤਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮਕਾਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੁਝ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਅਚਨਚੇਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵੀ, ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਰਪਲੱਸ ਹਿੱਸਾ ਮਾ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵੇਸਟਮੈਂਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਰ ਪਾ ਟਰਮਿਨਸ ਐਡ ਕਿਊਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ' [ਸਸੇਕਸ ਪੀਰੇਜ ਕੇਸ ਟੇਕ (1)] ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਅਤੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹਨ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਾਲਮੇਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, (ਮੈਕਸਵੈਲ, 11 ਵੀਂ ਐਡੀ. ਪੀ. 51 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ)। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪਾਠ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਨਾਲ ਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਣਇੱਛਤ ਤੰਗੀ ਜਾਂ ਬੇਤੁਕੀਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਦਾ ਦਫਤਰ ਹੈ, "ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ, ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਚੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ" [(ਮੈਗਡੇਲਨ ਕਾਲਜ ਕੇਸ (2))। ਮੈਕਸਵੈਲ ਦੁਆਰਾ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, "ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਸਰਕੂਟ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਜਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ", (ਪੀ. 109, 11 ਵੀਂ ਐਡੀ. .)

ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਵੀਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਛੋਟਾਂ ਲਈ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K(1) (vi) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ "ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇਗਾ।, 1956, ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਗੀਚਾ ਲਗਾਓ ਜੋ ਕਿ 10 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਖੇਤਰ." ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਉਸ ਬਾਗ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (i) ਤੋਂ (v) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਵੀ ਇਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। 30 ਅਗਸਤ, 1958 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਦੀ ਚੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੇਅਰੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਗੈਰ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਲਈ ਕੋਈ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਫਾਰਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰਿਟਰਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਮੌਜੂਦਾ ਖੇਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਿਟਰਨ ਦੀ ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੂਮੀ-ਮਾਲਕ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K(1) (i) ਤੋਂ (iv) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਬਾਗਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਰੂਣ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਤਹਿਤ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਅਤੇ ਡੇਅਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਬੇੜੇ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਬਾਗ ਬਣਾ ਕੇ ਜਾਂ ਕੇਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਵੇਸਟਮੈਂਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀਮਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਐਕਟ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੇਸਟਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਅਵਧੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛੋਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਾਗ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ, ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ। ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕੁੱਲ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੀਲਿੰਗ ਤੋਂ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇ। ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੀਲਿੰਗ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੋਣ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਰਿਟਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ-

ਸੀਲਿੰਗ ਤੋਂ ਛੋਟ 30 ਅਗਸਤ, 1958 ਹੈ। ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ 'ਤੇ। ਇਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਅਧੀਨ 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਲਕ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਇਜ਼ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਿਰਫ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮੇਤ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਤਾਂ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ, ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਕੇ, ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੀਵਿਯਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਰਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸ਼ੁੱਧ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਸਥਾਨ ਤੱਕ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਕੋਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, "ਸਾਰੇ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਦਫਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਗਲਤ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ, ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ, ਅਤੇ ਗਲਤ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੂਖਮ ਕਾਢਾਂ ਅਤੇ ਚੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ - ਚੀਫ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੋ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੋਮੋਡੋ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਪ੍ਰੋ ਬੋਨੋ ਪਬਲਿਕੋ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਲਈ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਜੋੜਨ ਲਈ" (ਹੇਡਨ ਦਾ ਕੇਸ (3) ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹਾਇਕ ਕੰਪਨੀਆਂ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਾਰੀ ਦੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਕੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ, 1956 ਦੇ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਰਾਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦਾ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਧਾਨਕ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਣ ਲਈ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। . ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਨੂੰਨ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਵੀਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਸਖ਼ਤ ਜਾਂ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਉਸਾਰੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਲਚਕਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਜਾਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਮੀਕਰਨਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-M ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀਲਿੰਗ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵਸੀਅਤ ਜਾਂ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਵਾਰਸ ਹੈ, ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਟਵਾਰ ਸਰਕਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ

ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ 32-ਬੀਬੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਧਾਰਾ 32-ਬੀਬੀ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਠਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੀਮਾ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-M ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਭਾਗ. 32-ਐਮ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਛਤ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ- ing. ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੱਕ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਚੁਣੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ, ਭਾਵ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-M ਧਾਰਾ 32-K ਵਿੱਚ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਗਲੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-M ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਜਿਸ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਵਿਚ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਰਿਟਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਫਾਰਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ 21 ਮਾਰਚ, 1958 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਹੈ।

ਛੋਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਮਿਤੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਮਿਤੀ ਉਹ ਮਿਤੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮ ਰਿਟਰਨ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਉਹ ਮਿਤੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ, ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰਫੋਂ ਮੰਗੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) (1) ਤੋਂ (iv) ਮੌਜੂਦਾ ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਗਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ., ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜੋ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, 27 ਜੁਲਾਈ, 1962 (ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ) ਨੂੰ 1961 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 261 ਅਤੇ 365 ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲਾ। ਨੰ: 261 ਆਫ 1961, ਅਤੇ (ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਖੋਸਲਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, 1961 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 365 ਵਿਚ) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਅਧੀਨ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਆਏ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਸੀ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1)(iv) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ "ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਫਾਰਮਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਲਾਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਜਾਂ

ਸਥਾਈ ਢਾਂਚਾਗਤ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਨਾਲ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।" ਵਾਂਗੂ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ- "ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਫਾਰਮ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਏ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀਲਿੰਗ।

ਇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ (iv) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। S ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ (iv) ਤੋਂ ਕੱਢੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ-

(i) ਕਿ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;

(ii) ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਬਲਾਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ;

(iii) ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਈ ਢਾਂਚਾਗਤ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ

(iv) ਫਾਰਮ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਨਾਲ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਫਾਰਮ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਧਾਰਕ ਵਿਅਕਤੀ ਧਾਰਾ 32-ਏ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਫਾਰਮ ਉੱਪਰ ਦੱਸੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚਾਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

* * * * * ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1)(iv) ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ-

"ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। (iv) ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 32-ਏ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀਲਿੰਗ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਅੰਕੜੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਹਮੇਸ਼ਾ

ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਸੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) (iv) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-K(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟੇ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਹੈ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਦੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨੇਮ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 12 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"(1) ਹਰੇਕ ਸੰਯੋਜਕ ਰਾਜ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ (ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ) ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਜਪਰਮੁਖ ਨੂੰ।

(2) ਉਹ 20 ਸਤੰਬਰ, 1948 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਪ੍ਰਮੁਖ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਸਾਰੀਆਂ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀਆਂ, ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨਕਦ ਬਕਾਏ ਦੀ ਇੱਕ ਵਸਤੂ-ਸੂਚੀ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

(3) ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਸ਼ਾਸਕ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਰਾਜਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅੰਤਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 362, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੰਸਦ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਸੰਘ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ, ਉਚਿਤ ਸੰਦਰਭ ਕਿਸੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਨੁਛੇਦ 291 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਇਕਰਾਰ ਜਾਂ ਸਮਝੌਤੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਾਰੰਟੀ ਜਾਂ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

"ਉਚਿਤ ਸੰਦਰਭ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ। ਇਹ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਹੀ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਕਸਰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 362 ਕਿਸੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗਾਰੰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਟੋਲਾ ਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਾਰੰਟੀ ਜਾਂ ਭਰੋਸਾ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਗਾਰੰਟੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 362 ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਚਿਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਾਰੰਟੀ ਜਾਂ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਨੇਮ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਾਰੰਟੀ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਗਨਨਾਥ ਬਹੇਰਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰੀਹਰ ਸਿੰਘ (4)। ਮੈਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਘ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਗਾਰੰਟੀ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਪੀ.ਡੀ.ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੀਡਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਪਰਭੂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -ਅਪੀਲੈਟਸ।

ਬਨਾਮ

ਗੁਮ ਪੰਚਾਇਤ, -ਜਵਾਬ ਟੀ.

1960 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 852

ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1961 ਦਾ XVIII)-ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਜੀ), 3 ਅਤੇ 4-ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਵਜੋਂ ਗੁਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ-ਕੀ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਜ਼ਮੀਨ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(g) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1953 ਦਾ ਐਕਟ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1961 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ 1953 ਦਾ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਅਬਾਦੀ ਦੇਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਗੀਤਵਾਰ ਜਾਂ ਕੋਠਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ 1961 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅਨੁਸਾਰ 'ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ' ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 9 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤ। 1961 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਉਪਬੰਧ ਨਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। 1961 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਮੁੜ ਵਸੂਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ 1961 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਜੀ) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ (i) ਤੋਂ (ix) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ 1953 ਦਾ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 1953 ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੰਨੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) 3 ਦਾ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਚ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, 1961 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਜੀ) ਦੀਆਂ ਆਈਟਮਾਂ (i) ਤੋਂ (ix) ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ 1953 ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈਆਂ।

ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਸੀ ਗੁਪਤਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਵਧੀਆਂ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਰੋਹਤਕ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਮਿਤੀ 24 ਮਈ, 1960 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ.ਐਲ ਜੈਨ, ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਰੋਹਤਕ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। , ਮਿਤੀ 8 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੱਥੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ABCD ਅੱਖਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਮਾਲਬਾ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਨ-

ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਪੰਡਿਤ, ਜੇ. -ਮੇਰੇ 21 ਨਵੰਬਰ 1961 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੈਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਨੰ. 18, 1961 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਖੋਜ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। , ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤ

ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ. ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਰਾਹੀਂ ਆਉਣੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 18 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਬਾਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗਿੱਟਵਾਰ ਅਤੇ ਘਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। . ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮੁਦਈ-ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਏ। ਉਸ ਨੇ, ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਹੁਣ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਅਬਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ 1961 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਜੀ) ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿੱਟਵਾਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 (2) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿਚ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਦਈ- ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ 1961 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਰਹੀ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ (1) 1953 ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਅਤੇ ਅਬਾਦੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਈ ਸੀ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਗਿੱਟਵਾਰ ਜਾਂ ਕੋਠਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮਾਲਿਕਾਂ ਦੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ਾਮਿਲਤ ਦੇਹ' ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਲਮ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ, 'ਮਕਬੂਜ਼ਾ ਮਲਿਕਨ' (ਮਾਲਕੀਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ) ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, (2) 3 ਸਤੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਇੰਤਕਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਕੋਲ ਸੀ, ਅਤੇ (3) ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਸਾਉਣੀ 1956 ਵਿਚ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਠਾ ਅਤੇ ਇਕ ਗਿੱਟਵਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 (1954 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1) (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1953 ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) 9 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1961 (4 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 18 ਆਫ 1961) (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1961 ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ 1961 ਐਕਟ ਦੇ ਸਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:--

"ਸ. 2.

(ਜੀ) 'ਸ਼ਾਮਿਲਤ ਦੇਹ' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ-

(1) ਅਬਾਦੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਵਜੋਂ ਵਰਣਿਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ;
ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ -

(vi) ਅਬਾਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗੀਤਵਾਰ, ਬਾਰਾ, ਖਾਦ ਦੇ ਟੇਏ ਜਾਂ ਘਰ ਜਾਂ ਕਾਟੇਜ ਉਦਯੋਗ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ;

(h) 'ਸ਼ਾਮਿਲਾਟ ਕਾਨੂੰਨ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ-

(i) ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੋ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953; ਜਾਂ

"S. 3 (1) ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ਾਮਿਲਾਟ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

(2) ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਕੋਲ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਰੀਆਂ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਏ ਜਾਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇਗੀ:

Sou comb ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵੇਚੀ ਜਾਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਪੰਚਾਇਤ। ਧਾਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ. 4. (1) ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ, ਸਾਧਨ ਦੇ ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਹਿੱਤ-

(a) ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਅਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਲਈ ਗਠਿਤ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪੰਚਾਇਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸ ਪਿੰਡ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੀ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ;

*
*
*
*

(2) ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੈ, ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ।" ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਤਰਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਤਰਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਗਿੱਟਵਾਰ ਅਤੇ ਕੋਠਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ 1961 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 3(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਕੋਲ ਸੀ, ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤ 1961 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਪਿੰਡ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਏ ਜਾਣਗੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ 1953 ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਵੇਗੀ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੁਲੇਖਾ ਹੈ। 1961 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1953 ਐਕਟ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1961 ਐਕਟ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ 1953 ਦਾ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਬਾਦੀ ਦੇਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾ ਗੀਤਵਾਰ ਜਾਂ ਕੋਠਾ ਉਸਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ 1961 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ 'ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ' ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, 1953 ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 7 ਲਾਗੂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 9 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ। 1961 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਨਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ 1961 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ

ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੋ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਚਾਇਤ ਕੋਲ ਸੀ, ਪਰ 'ਸ਼ਮੀਲਤ ਦੇਹ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1961 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤ 1961 ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ 1953 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਐਕਟ. ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਮੁੜ ਵਸੂਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਜੋ 1961 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਆਈਟਮਾਂ (i) ਤੋਂ (ix) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ 1953 ਦਾ ਐਕਟ ਆਇਆ ਸੀ। ਫੋਰਸ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੰਨੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਹੋਵੇਗੀ। 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, 1961 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਜੀ) ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ (i) ਤੋਂ (ix) ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ 1953 ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 9 ਜਨਵਰੀ 1954 ਨੂੰ ਗਿੱਟਵਾਰ ਜਾਂ ਮਕਾਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ 1961 ਦੇ ਐਕਟ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। (2) 1961 ਦਾ ਐਕਟ ਪਿੰਡ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਸਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਹਿਤ ਸੀ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮੁਦਈ-ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਤੀ 19 ਮਾਰਚ, 1962 ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਤੀ 26 ਮਾਰਚ, 1962 ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਡੀ. ਫਲਸੌ, ਸੀਜੇ, ਅਤੇ ਐਸਐਸ ਦੁਲਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ.

ਸਨਵਲ ਦਾਸ ਗੁਪਤਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਬਾਬੂਭਾਈ ਭਵਾਨਜੀ ਝਵੇਰੀ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 584-ਡੀ.

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)-ਸੈਕਸ਼ਨ 42 ਅਤੇ ਆਰਡਰ XXI, ਨਿਯਮ 50(2) - ਟਰਾਂਸਫਰੀ ਕੋਰਟ-ਕੀ ਆਰਡਰ XXI, ਨਿਯਮ 50(2) ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲਾ ਅਦਾਲਤ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ XXI, ਨਿਯਮ 50(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਦਰਾਮਦ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਘਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਅਸੁਵਿਧਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ, ਜੋ ਕਿ ਫਿਲਹਾਲ ਫਾਂਸੀ ਦੀ

ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀ ਇਹ, ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਫਰਮ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

1908 ਦੇ ਐਕਟ V ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਓ.ਪੀ. ਅਗਰਵਾਲ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ। ਦਿੱਲੀ ਨੇ 8 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਲਾਗਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

ਹਰੀ ਸ਼ੰਕਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ ਕੇ.ਐਲ.ਆਰਿਆ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਲਟ, ਜੇ.-ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਦਾਲਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ XXI, ਨਿਯਮ 50(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਨਿਆਇਕ ਰਾਏ ਦੇ ਕੁਝ ਟਕਰਾਅ ਕਾਰਨ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਬੰਬਈ ਦੀ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਲਈ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ ਫਿਰ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਫਰਮ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇਦਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਸਨਵਲ ਦਾਸ ਗੁਪਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅਸਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਾਬੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਨਵਲ ਦਾਸ ਗੁਪਤਾ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ XXI ਦੇ ਨਿਯਮ 50 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ-

"50. (2) ਜਿੱਥੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1), ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। c), ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹੈ, ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਤਬਦੀਲ-ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ-

"42. ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ....."

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਵਿਚਲੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਲਈ ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਸਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ, ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਰਜ਼ੀ ਜੋ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਾ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲਾ-ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 50(2), ਆਰਡਰ XXI, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ। ਭਿਡੇ ਜੇ., ਇਕੱਲੇ ਬੈਠੇ, ਈ.ਡੀ. ਸਾਸਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਸ਼ਿਵਜੀ ਰਾਮ ਦੇਵੀ ਦਾਸ (1) ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਅਪਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਅਬਦੁਲ ਹਮੀਦ ਬਨਾਮ ਧਨਪਤ ਮੱਲ ਵਿਚ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠੇ ਐਡੀਸਨ ਜੇ. ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ (2)। ਉਸ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਐਡੀਸਨ ਜੇ

ਕੋਲਡਸਟ੍ਰੀਮ ਜੇ. ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਚ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਬੇ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਵਿਚ ਵੀ ਇਸੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਲਿਨ ਬਿਹਾਰੀ ਪਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਈਸ਼ਵਰ ਚੰਦਰ ਪਾਲ ਫਰਮ, ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (4) ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੇ ਨਿਆਂਇਕ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਦੋਖਿਆ। ਆਰਡਰ XXI, ਨਿਯਮ 50, ਉਪ-ਨਿਯਮ (2), ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬਾਰੇ, ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਨਿਯਮ 50, ਆਰਡਰ XXI ਦਾ)। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਰਾਏ ਦਾ ਮਤਭੇਦ ਨਿਯਮ 50 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ XXI ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ । ਦੋਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 42 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਦਰਾਮਦ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਘਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਹਟਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਅਸੁਵਿਧਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ, ਜੋ ਕਿ ਫਿਲਹਾਲ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫਰਮ ਦੇ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਪਰਮਿਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਕੇ, ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਤਬਾਦਲਾ-ਅਦਾਲਤ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ XXI, ਨਿਯਮ 50 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ ਪਰ, ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ।

ਡੀ. ਫਲਸੋ, ਸੀ. ਜੇ- ਸਹਿਮਤ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

